

Que tinguis un bon viatge, company.

Un relat de: [josepsalatermens](#)

Treballo a la unitat de cures paliatives d'un hospital qualsevol. Una descripció més o menys aproximada del procés de la mort seria aquesta.

Quan s'inicia el canvi de torn em diuen que l'habitació 252 ha ingressat un noi de vint-i-un anys amb una neoplàsia (càncer) de faringe bastant avançada.

Entro a l'habitació per conèixer-me'l i presentar-me, està acompanyat per la seva novia. Li pregunto com es troba, li dic que si li convé el que sigui no dubti de tocar el timbre, ell assenteix i em somriu tímidament. Observo que a la tauleta de nit hi té un exemplar de premsa esportiva, li agrada el futbol i és culer, penso que per aquí podré més endavant entrar-li, conversar i tenir-nos confiança.

Comencem a passar els dies, en principi li comentava el darrer partit, que anaven una mica justos a l'hora de defensar, però tenen un bon porter, en realitat mai m'ha agradat el futbol. Ja no se sent violent amb la meua presència i estem distesos. Sempre hi ha més gent, mai es queda sol. Està molt al cas de tots els detalls i parla amb una certa fluïdesa.

Tres dies més tard presenta una dificultat per trobar una paraula adient i es posa nerviós, s'enfada. Aquest és el principi de la davallada. Li dic que no passa res, ja li sortirà la paraula més endavant.

Passem més dies, per anar al vàter, ho ha de fer acompanyat, sol ja no si veu amb cor i només pronuncia les paraules imprescindibles: em fa mal, doneu-me la palangana, se m'han acabat el mocadors...

Ja hem iniciat l'administració de morfina, els altres calmants ja li són insuficients.

A l'habitació ara ningú està per fer bromes o deixar anar comentaris banals.

Ara presenta nàusees, ja no pot engolir res i expulsa mucositats barrejades amb sang.

M'ha semblat que hi ha tensió entre la seva mare i la seva xicoteta, les dues competeixen per ser més a prop d'ell, per fer-li més costat, per ser la primera a atendre'l quan demana.

Quan refereix que té dolor, en lloc de trucar el timbre ara surten corrent a buscar-me perquè li posi més calmant. Hem augmentat la dosi de morfina.

El seu pare vol parlar amb mi en privat, em diu que no li posi aigua per calmant, que li posi un calmant ben potent perquè no pateixi i si tot s'acaba abans...millor.

Malgrat la gran quantitat de morfina, sembla que aquesta ja no li faci efecte. No puc fer-hi res més, li dono tot el que dispo.

Em tanco al despatx, vull plorar sol, però no m'hi puc entretenir gaire, sé que aviat em necessitaran.

Una tieta seva, que a més és metgessa, em diu que ara torna a tenir més dolor i em pregunta que se li pot fer.

Ens abracem intensament una estona llarga i ens donem les gràcies l'un a l'altre.

En tot el dia ja no s'ha llevat més i té la palangana al seu costat. L'habitació és ben plena de gent, tothom s'adona que serà aviat.

Quan mou les celles, entenc que el mal li torna a punxar i li poso més morfina i també una altra substància perquè li produeixi un son profund, però el dolor el desvetlla, o pot ser és que no està disposat a deixar-se adormir, encara vol romandre despert per continuar estant viu. No vol afluixar en aquesta lluita amb el seu inevitable destí.

Pel passadís penso: Déu meu, que no en tens prou fins ara? Què més vols? Estàs avorrit i t'entretens amb tot això? Està jugant amb nosaltres?

Estic a la sala de carros de medicació preparant-me per tenir-ho tot a punt per els altres malats.

Sento unes passes ràpides, de córrer, pel passadís. M'ho estava esperant.

- Josep, vine! Ara li fa molt mal i treu sang per la boca.

- D'acord, ara carrego les seves xeringues i vinc corrents.

Un minut després entro a l'habitació amb el que he preparat, però ja no li cal, ell ja s'ha anat. El seu rostre de seguida es torna pàlid.

- Que tinguis un bon viatge, company.

Tothom resta en silenci, pot ser se sent mitja paraula xiuxiuejada, també percebo un alleugeriment.

Una veu:

- Gràcies, Josep.

En un to baixet els dic que haig d'avisar al metge de guàrdia, després ja els explicaré tots els protocols que hauran de seguir.

Dues hores més tard ens acomiadem, li dono la mà als homes, el seu pare em mira amb una mica de complicitat, i algunes dones ens fem un parell de petons de formalitat.

S'ha de buidar l'habitació i fer-la netejar.

A l'ordinador esborro totes les seves dades al seu espai que té a la pantalla. Amb un lleu somriure me'n recordo que fa uns anys aquesta darrera tasca la feia amb TIPEX al full de paper.

Aquesta setmana és el tercer cas i en tinc dos malalts més que segueixen el mateix camí.

Em preparo un cafè fluixet i fullejo un llibret de poesies sense gaires ganes de llegir. Són les tres de la matinada.